

Severovýchodní Čechy 2016

Naše exkurze do Krkonoš započala v úterý 10. května tím, že jsme se museli samostatně dopravit na místo setkání s Olomouckou univerzitou do Jaroměře. Po cestě jsme byli nervózní, zda se na místo dostaneme včas. Nejprve byla výluka z Českých Budějovic do Tábora, pak nahlášená bomba v Pardubicích spojená s hodinovým zdržením a následná výluka z Hradce Králové, do tolik očekávané, Jaroměře. Avšak i přes řadu dopravních komplikací, jsme na místo srazu dorazili včas.

Již společně se studenty z Olomouce jsme navštívili **pevnost Josefov**, kde jsme si s improvizovanými lucernami mohli na vlastní kůži vyzkoušet těžký úděl minometníka v 18. a 19. století. Po skončení prohlídky pevnosti i města, jsme zamířili do Trutnovského penzionu Atrium, který se dočasně stal naším domovem. Po ubytování jsme se seznámili se samotným **městem Trutnovem** a jeho geografii služeb, jejichž studiu byla věnována odpoledne po celou dobu exkurze.

Středa se nesla ve znamení časného vstávání, krásného počasí a túry do hor, jenž nás fyzicky vyčerpala po zbytek týdne. V plánu byla návštěva **Východních Krkonoš**, spojená s lehkou horskou turistikou, která se pro mnohé z nás stala životní výzvou. Po osmé hodině ranní jsme vystoupili z autobusu **v Peci pod Sněžkou** (769 m n. m.), ze které jsme dále pokračovali pěšky stoupáním po modře značené stezce Krkonošského národního parku. První zastávkou byl **Obří důl**, kde jsme mohli obdivovat krkonošskou architekturu s hospodářskými zvířaty, která se stala neodmyslitelnou součástí zdejších usedlostí. V kapličce Obřího dolu bylo možné si prohlédnout snímky katastrofických následků sesuvu morén a dozvědět se více o problematice týkající se lavin v horských oblastech. Dalším a důležitým bodem naší cesty se stala **vodárna Obřího dolu** ve výšce 1 275 m n. m., kde se chytil druhý dech. Toto místo je charakteristické **vodopádem Rudého potoka** s nezapomenutelným výhledem na Studniční horu a údolí Obřího dolu.

V prostoru bývalé **Obří boudy**, dnes již jen vyhlídkového místa Obřího sedla, jsme tiše záviděli našim polským sousedům jejich Slezský dům (1 395 m n. m.), který díky svému cenovému tarifu vyléčí každého ze žízně a hladu. Před námi čekal nejvyšší bod naší exkurze, a to **Sněžka** (1 603 m n. m.) s úzkou, sněhem pokrytou cestou, kde jsme museli při výstupu zabojet o místa s návštěvníky sousedního státu. Vrchol Sněžky dle tvrzení „v ten den celkem liduprázdný“, skýtal úžasný pohled do okolního světa. Nepřehlédnutelnou dominantou je zde nevkusná Polská bouda a kaple sv. Vavřince. Po vystání fronty *v Poštovně* se zdálo jako povinností každého z nás poslat domů zakoupenou pohlednici. Zakončení návštěvy se neslo v duchu společně pořízené fotodokumentace.

Mnohým se pokračování v cestě zasněženým **Obřím sedlem**, kde už vody nasákly i poslední suché boty, mohlo zdát jako noční můra. Cesta vedla po dřevěných mostech přes rašeliniště a **prameny Úpy** se žábami a ojedinele se vyskytující kachnou až k **Luční boudě**. Od vyhlídky nad Výrovkou následovalo jen klesání údolím **Modrého dolu** do Pece, kde drtivá většina zúčastněných na protest odmítala opustit parkoviště s naším autobusem se slovy, že již dál nejdou.

Čtvrteční ráno bylo pro mnohé z nás značně bolavé. Na nohách puchýře z předešlého dne z výšlapu na Sněžku a bolavá záda z měkké matrace, která byla na pensionu Atrium. Dnešní den byl ve znamení **skalního města Adršpach**. Všichni jsme byli moc zvědaví, jak vlastně ty skály vypadají, když jsme je znali jen z etikety pramenité vody Toma Natura. Autobus odjížděl tradičně v 7:45 a dovezl nás až na parkoviště před vstup do skalního města. Po vstupu se nám otevřela nádherná krajina s jezírkem bývalé Pískovny. Bylo krásné počasí, slunce svítilo a teplota byla kolem 19°C. My jsme se vydali na okruh kolem jezírka, který měřil 1 km. Poté jsme se napojili na turistický okruh skalním městem, který byl dlouhý 4 km. Cestou jsme míjeli mnoho skalních útvarů, které měly vždy své jméno např. *Milenci, Krakonošův zub, Starosta a Starostová*. Cestou jsme také narazili na **Malý a Velký vodopád**, kde jsme všichni zakřičeli: „Krkonoši, dej nám vodu!“. Poté se z vodopádu spustilo najednou více vody. Naše prohlídka končila **Myší dírou**, šlo o průchod mezi dvěma skálami. Průchod byl velmi úzký a my si

museli dávat pozor na cestu. Dále jsme pokračovali výšlapem na **zříceninu Adršpach**, kde byl krásný rozhled na město Adršpach a skalní město. Nahoře jsme posváčili a posilnění jsme sešli dolů, kde už na nás čekal autobus a odvezl nás zpět do Trutnova.

Po příjezdu do penzionu nikdo nelenil a ihned jsme se všichni začali převlékat, abychom stihli hokejový zápas Čechů proti Norům na mistrovství světa. Před odchodem do zdejších restaurací jsme ještě absolvovali prohlídku městského parku, který se rozprostírá i na Jánském vrchu. Odsud jsme měli krásný výhled na celé město Trutnov a mohli jsme v dále pozorovat krkonošské hory. Na vrcholu Jánského vrchu můžeme také najít mnoho pomníků připomínajících jedinou vítěznou bitvu Rakouska v prusko-rakouských válkách na našem území v roce 1866. Poté, co jsme prošli park, jsme se vydali na večeri do restaurace a samozřejmě také sledovat hokej. Bylo to tak pohodové zakončení báječného dne v malebných Adršpašsko-teplických skalách a Trutnově.

V pátek jsme se vzbudili celí unavení ještě ze středečního výšlapu na Sněžku. Nenechali jsme se však odradit ani špatnou předpovědí počasí a vyrazili jsme na výlet do **západních Krkonoš**. Autobus nás vyvezl až do **Horních Míseček**, odkud jsme podnikli cestu k **Labské boudě**. Místy jsme měli strach, že nás odfoukne silný vítr, který v horách panoval. Po cestě jsme také několikrát narazili na snůh, ale ten pro nás nebyl překážkou. Od Labské boudy jsme zamířili k **prameni Labe**, kde jsme společně posváčili, abychom se mohli vydat dál na cestu. Ta vedla do **Špindlerova Mlýna**. Po cestě jsme také obdivovali krásu **Pančavského vodopádu**, který se nachází nedaleko Labské boudy. Zdálo se nám, že cesta dolů nebere konce. Asi 4 km od Špindlerova Mlýna nás přepadl silný liják a krupobití, neváhali jsme proto vytáhnout pláštěnky a nepromokavé bundy. Poprvé za celou exkurzi nás počasí zradilo. Svižným tempem jsme se celí promočení dostali až do Špindlerova Mlýna, kde jsme, již tradičně, počkali na autobus.

V sobotu jsme si mohli užít dlouhého spánku, z penzionu jsme odjžděli až v 9 hodin. Předtím než jsme odjeli, nás ale čekalo balení a úklid. Vyrazili jsme směrem k **Babí u Trutnova**. Zde nás čekala prohlídka dělostřelecké **tvrzi Stachelberg** a výstup na **rozhlednu Eliška**. Na rozhlednu Eliška jsme vyrazili jako první. Nachází se v nadmořské výšce 632 m. Z této rozhledny se nám naskytl nádherný výhled na stachelberskou pevnost a na překrásnou krajinu, respektive Libavské sedlo, Vraní, Jestřábí či Krkonošské podhůří.

Poté co jsme si celý areál Stachelbergu prohlídli, jsme se vydali na samotnou prohlídku do podzemí s velice milou slečnou průvodkyní. Z přístupové šachty jsme se po schodech dolů dostali až do cca 60 metrů pod zemí. Zde nám průvodkyně vysvětlovala původ a proces stavby. Zjistili jsme plno zajímavých informací, týkajících se historie. Okruh podzemními chodbami byl dlouhý cca 1 kilometr. Poté jsme museli tou samou šachtou po schodech zpátky nahoru, nikdo z nás nebyl nadšený; dozvěděli jsme se ale, že to je jediná cesta z této tvrze. Po prohlídce jsme mohli obdivovat pojízdné tanky a přehlídku dobrovolníků, kteří byli převlečeni do dobového oblečení. Zbytek volného času jsme trávili posezením v trávě s jídlem z polní kuchyně. Odbití poledne znamenal konec exkurze a my nasedli do autobusu směr Hradec Králové. Páni kolegové z Olomouce byli tak hodní, že vysadili nás zbývající, kteří nepokračovali v cestě do Olomouce, na autobusovém nádraží. Poté nás čekala ještě šestihodinová cesta zpět do Českých Budějovic. Počasí bylo krásné a nám cesta zpátky domů rychle utekla.

V závěru bychom chtěli poděkovat za skvěle zorganizovanou a informacemi nabytou exkurzi, ať už po geografické nebo historické stránce. Neustále ve střehu jsme byli udržovaní tím, že každé ráno jsme v autobuse psali kratičký test, jehož nejlepší i nejhorší řešitelé byli náležitě odměněni poslední den výpravy. Smutnou zprávou je fakt, že nám v soutěži utekl začátek exkurze na zámku Opočno a v Novém Městě nad Metují. Velmi pozitivní je ale to, že jsme bodovou ztrátu dohnali a neměli nejhorší výsledky. Výlet doporučujeme všem, kterým srdce poskočí při pohledu na úchvatnou přírodu a

zároveň se nebojí se po cestě zadýchat. A naše rady do budoucna? Krém s vyšším UV ochranným faktorem, dvoje náhradní nohy s sebou a více takových exkurzí.

Účastníci exkurze: *Lucie Blažková, Kateřina Havlová, Kateřina Kosová, Edita Patočková, Lukáš Šarvaic, Tatiana Trávníčková, Jana Votýpková a Štěpánka Zetková*